

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a Mgr. Miroslavy Kašpírkové v právní věci žalobce: **Nieten Internationale Spedition, s.r.o.**, se sídlem U Nietenu 65, Chrastavice, zastoupeného JUDr. Václavem Faltýnem, advokátem se sídlem nám. Míru 143, Domažlice, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2013, č. j. 40716-4/2013-900000-304.6,

t a k t o:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Celního úřadu pro Plzeňský kraj (dále též „celní úřad“), ze dne 27. 6. 2013, č. j. 7576-14/2013-600000-12. Tímto rozhodnutím celní úřad ve společném řízení uznal žalobce odpovědným ze spáchání správních deliktů dle § 294 odst. 1 písm. c) bodu 8. a § 294 odst. 1 písm. e) zákona č. 13/1993 Sb., celního zákona, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „celní zákon“), a celního deliktu dle § 293 odst. 1 písm. d), ve spojení s § 298 odst. 1 celního zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2011. Za tyto správní delikty celní úřad uložil žalobci pokutu ve výši 50 000 Kč.

I. Obsah žaloby

Žalobce v podané žalobě namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného, ve spojení s prvoinstančním rozhodnutím celního úřadu, včetně vad řízení před celními orgány obou stupňů. Předně namítal neexistenci dostatečného podkladu pro vydání prvoinstančního rozhodnutí, a pokud byl spis (*míněno i spis vedený v elektronické podobě, dospěl-li by soud k závěru, že jej lze vést jen v elektronické podobě*) v odvolacím řízení doplňován či upravován (*např. opatřením dokumentů autorizovanou konverzí nebo uznávanými elektronickými podpisy*), pak odvolacím orgánem nebylo žalobci umožněno se s jeho takto upraveným nebo doplněným obsahem seznámit a reagovat na něj tak, jak mu to zaručuje zákon, přestože žalobce v daném ohledu v podaném odvolání žádal o součinnost pro takovýto případ.

Žalobce setrval na názoru, že celní úřad neměl k dispozici relevantní správní spis, s nímž by se žalobce mohl seznámit, a neměl k dispozici ani žádné listinné důkazní prostředky, k nimž by se mohl vyjádřit a následně eventuálně i hodnotit jejich obsah a celkově se v řízení bránit tak, jak mu to umožňuje platné procesní právo. K věci byla celním úřadem vedena jen elektronická kopie údajného spisu, která nemá pro účely řízení jako podklad a důkazní materiál žádný význam, přičemž žalobce napadal věrohodnost veškerého takto elektronicky vedeného „kvazidůkazního“ materiálu. Na základě těchto elektronických dat nebylo možno mít za prokázaný skutkový stav, na němž celní orgány postavily závěry o správních deliktech žalobce a následně o sankci za ně, včetně náhrady nákladů řízení. Žalobce upozornil, že celá řada dokumentů vedených v elektronickém spisu, které byly převedeny z analogové do digitální podoby, nemá náležitosti stanovené v § 69a odst. 4 zákona č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 499/2004 Sb.“), podle kterého dokument v digitální podobě vzniklý převedením z dokumentu v analogové podobě nebo změnou datového formátu dokumentu v digitální podobě opatří určený původce doložkou, která obsahuje údaje týkající se převedení nebo změny datového formátu, podepsanou uznávaným elektronickým podpisem osoby odpovědné za převedení z dokumentu v analogové podobě anebo změnu datového formátu dokumentu v digitální podobě nebo označenou elektronickou značkou určeného původce, a dále opatřenou kvalifikovaným časovým razítkem. Chybí především doložka určeného původce obsahující údaje týkající se převedení nebo změny datového formátu, atd. Dle žalobce tak tyto dokumenty nemohou být a nejsou podkladem, na němž lze legálně postavit rozhodnutí o správním deliktu. Žalobce dále poukázal na skutečnost, že navíc řadu dokumentů vedených v elektronickém spisu nelze vůbec převést autorizovanou konverzí do digitální podoby z důvodů uvedených v ustanovení § 24 odst. 5 písm. c) a d) zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 300/2008 Sb.“) - škrtnutí a přepisování v dokumentech, není zřejmé, zda se jedná o kopii originálu či kopie z jiných spisů apod. Žalobce proto předložil soudu k důkazu kopii elektronického spisu, která mu byla celním úřadem poskytnuta před vydáním prvoinstančního rozhodnutí.

Žalobce taktéž poukázal na skutečnost, že skutková zjištění učiněná celním úřadem (a následně potvrzená žalovaným) neodpovídají realitě a nemají oporu ve spisu ani v provedeném dokazování. Žalobce uvedl, že žalovaný sám připustil, že v řízení nebyli

vyslechnuti žádní svědci a že podaná vysvětlení nebyla provedena k důkazu, a nebyla tedy podkladem pro prvoinstanční rozhodnutí; avšak na druhé straně výslovně připustil, že obsah těchto vysvětlení je citován v prvoinstančním rozhodnutí, kdy toto rozhodnutí je na něm založeno, a tedy s ním jako s podkladem bylo pracováno. Jestliže ovšem prvoinstanční rozhodnutí je založeno na podaných vysvětleních, ač tato vysvětlení nebyla provedena k důkazu, je dle žalobce nutno konstatovat, že toto zásadní procesní pochybení má za následek nezákonnost rozhodnutí celních orgánů obou stupňů. Žalobci navíc nebylo umožněno vyslechnout příslušné osoby jako svědky po jejich řádném poučení a jejich výpověďmi vyvrátit závěry ohledně skutkových okolností, na základě kterých celní úřad dospěl k závěru o naplnění skutkových podstat jednotlivých správních deliktů a odpovědnosti žalobce. Výsledky výslechů svědků přitom nelze předjímat a předem dovozovat jejich bezvýznamnost a bezpředmětnost, jak to učinil žalovaný. Žalobce v této souvislosti uvedl, že není podstatné, kdy navrhne provést důkaz výsledkem svědků a že tak může učinit i v odvolacím řízení. Jestliže však žalovaný důkazním návrhům žalobce učiněným v podaném odvolání nevyhověl, zatížil svůj procesní postup zásadní vadou, která měla za následek nezákonnost jím vydaného rozhodnutí. Žalobci nadto bylo uvedeným postupem celních orgánů obou stupňů znemožněno se hájit.

Dle názoru žalobce obdobné platí také ve vztahu k odvolací námitce učiněné pro případ, že by k naplnění skutkových podstat správních deliktů v dotčených případech skutečně došlo, a to v tom smyslu, že žalobce za správní delikty neodpovídá, neboť vynaložil veškeré úsilí, které na něm bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil. Žalobci nebylo ze strany žalovaného umožněno toto své tvrzení prokázat výsledkem svědků a odpovědných pracovníků, čímž mu bylo odepřeno zákonné právo se hájit. Také z tohoto důvodu je tedy nutno napadené rozhodnutí pokládat za nezákonné.

Z výše uvedených důvodů tak žalobce závěrem navrhl, aby krajský soud žalobou napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a aby žalovanému uložil povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

II. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce byl v průběhu řízení opakovaně seznámen se skutečností, že správní spis je kompletně veden v elektronické formě. Orgány Celní správy ČR vykonávají spisovou službu v elektronické podobě (stanoveno služebním předpisem č. 117/2012 – Spisový řád) v elektronickém systému spisové služby, tj. v informačním systému určeném ke správě dokumentů ve smyslu ustanovení § 2 písm. l) a § 63 odst. 4 zákona č. 499/2004 Sb., a to v souladu s dalšími právními předpisy, zejména zákonem č. 227/2000 Sb., o elektronickém podpisu a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o elektronickém podpisu“), zákonem č. 300/2008 Sb., vyhláškou č. 259/2012 Sb., o podrobnostech výkonu spisové služby, vyhláškou č. 193/2009 Sb., o stanovení podrobností provádění autorizované konverze dokumentů a vyhláškou č. 194/2009 Sb., o stanovení podrobností užívání a provozování informačního systému datových schránek.

Žalovaný dále připomněl, že dle § 63 odst. 3 zákona č. 499/2004 Sb. veřejnoprávní původci uvedení v § 3 odst. 1 písm. a) až d), i), k) a m) zákona č. 499/2004 Sb., kraje a hlavní město Praha vykonávají spisovou službu v elektronické podobě v elektronických systémech spisové služby; vyžaduje-li to zvláštní povaha jejich působnosti, mohou vykonávat spisovou službu v listinné podobě nebo v elektronických systémech spisové služby odpovídajících požadavkům podle odstavce 4 téhož zákona. V § 63 odst. 4 zákona č. 499/2004 Sb. se hovoří o tom, že pokud veřejnoprávní původci uvedení v odstavci 3 větě první tohoto zákona, jejichž zvláštní povaha působnosti umožňuje výkon spisové služby v listinné podobě nebo v elektronické podobě v elektronických systémech spisové služby, vykonávají spisovou službu v elektronické podobě v elektronickém systému spisové služby, který je součástí informačního systému pro nakládání s utajovanými informacemi, musí tento elektronický systém spisové služby splňovat požadavky stanovené národním standardem pro elektronické systémy spisové služby. Žalovaný pro úplnost doplnil, že ve výše zmíněném § 3 odst. 1 zákona je celní správa zařazena pod písmenem c), tedy bezpečnostními sbory.

Ohledně zákona o elektronickém podpisu žalovaný poznamenal, že vymezení konkrétních pojmů pro účely tohoto zákona lze nalézt v § 2 výše zmíněného zákona, přičemž v § 4 téhož zákona se hovoří o použití zaručeného elektronického podpisu nebo elektronické značky. Dále žalovaný v kontextu s výše uvedenými právními předpisy zmínil, co se rozumí „autorizovanou konverzí“ a v jakých případech se tato neprovádí. Podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé.

Žalovaný dále konstatoval, že žalobce zřejmě požaduje spis v listinné (analogové) podobě, nicméně mezi elektronickým dokumentem a dokumentem v listinné podobě nelze dělat rozdíly. Oba dokumenty mají stejnou váhu (právní sílu), pakliže jsou převedeny do příslušného formátu v souladu se zákonem. K námitce, že listiny nebyly převedeny do digitální formy řádným způsobem, žalovaný uvedl, že ne všechny listiny lze převést za použití konverze (viz zákon č. 300/2008 Sb.). Za tímto účelem právní předpis (zákon č. 499/2004 Sb.) dává možnost převést tyto listiny tzv. prostým skenem. Tam, kde zákon možnost převést listiny pomocí autorizované konverze nedává, byl proveden „prostý sken“. Žalovaný v této souvislosti doplnil, že v řízení bylo zejména vycházeno z podkladových materiálů, jejichž původcem byl žalobce či se na jejich vytvoření sám podílel. Žalovaný tak v souladu s výše uvedeným nesouhlasil, že by v daném případě neexistoval spis, přičemž ověřil, že veškeré dokumenty obsahovaly výše zmíněnou autorizovanou konverzi a ostatní byly opatřeny elektronickým podpisem oprávněné úřední osoby. S ohledem na tuto skutečnost se žalovaný domníval, že tato námitka žalobce není důvodná a že se žalobce takto pokouší odvést pozornost od merita věci, tedy porušení právních povinností, k nimž v daném případě došlo.

Žalovaný se neztotožnil ani s námitkou žalobce, že skutková zjištění učiněná celním úřadem a schválená žalovaným neodpovídají realitě a nemají oporu ve spisu a v provedeném dokazování, kdy žalovaný sám připouští, že v řízení nebyli vyslýcháni žádní svědci a podaná vysvětlení nebyla provedena k důkazu a nebyla tedy podkladem prvoinstančního rozhodnutí, ale na druhé straně výslovně připouští, že obsah těchto vysvětlení je citován v prvoinstančním rozhodnutí, tedy bylo s ním pracováno jako s podkladem a prvoinstanční rozhodnutí je na

něm taktéž založeno. Žalobci nadto nebylo umožněno vyslechnout příslušné osoby jako svědky po jejich řádném poučení a jejich výpověďmi vyvrátit závěry učiněné ohledně skutkových okolností, na jejichž existenci celní úřad dospěl k závěru ohledně naplnění skutkových podstat jednotlivých správních deliktů a odpovědnosti žalobce. Žalobce tak neměl možnost účastnit se výslechu svědků a klást jim otázky, přičemž dále uvedl, že pokud ke správním deliktům došlo, vyvinul veškeré úsilí k tomu, které na něm bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil.

Žalovaný ve shodě s celním úřadem k této námitce uvedl, že v řízení předcházejícímu vydání napadeného rozhodnutí nebylo použito výslechu svědka, ale institutu podání vysvětlení. Z podaných vysvětlení byly do napadeného rozhodnutí pouze citovány skutečnosti, které osoby podávající vysvětlení svými smysly vnímaly. Celní úřad sám výslech těchto osob neprováděl, stejně tak ani nepožadoval výslech svědků. Pro vydání napadeného rozhodnutí tyto výpovědi neměly žádný relevantní vliv a celní úřad je pro své rozhodnutí jako důkaz nepoužil. V předmětné věci totiž vycházel (č. j. 7576-20/2013-600000-12) z toho, jaké bylo postavení odvolatele (žalobce) v rámci celních řízení, tj. postavení hlavní povinný v režimu tranzit a deklarant v postavení nepřímého zástupce při návrhu na propuštění zboží do celního režimu volný oběh. Za těchto okolností by tak výslech případných svědků do řízení nevnesl nic, co by ozřejmilo pochybení žalobce, na kterého jsou celními předpisy přeneseny povinnosti vyplývající z celních předpisů, ať už za dodržení podmínek režimu či za uvádění správných a úplných údajů v celní deklaraci. Co konkrétně by pak měl navrhovaný výslech prokázat, žalobce neuvedl, přičemž pokud návrh nesměřoval k prokázání konkrétního tvrzení, nelze k němu zaujmout ani žádný postoj. K tomuto žalovaný dále poznamenal, že v daném případě nedošlo k přenosu odpovědnosti za dodržení podmínek celního režimu či za údaje, které žalobce do celní deklarace uvedl, z žalobce na osobu odlišnou. Žalovaný dále v kontextu s uvedenou námitkou žalobce považoval za podstatný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Afs 17/2012 - 40, který se problematikou uplatnění důkazních prostředků v obdobné věci rovněž zabýval a dle jehož závěru je provedené dokazování i bez výslechu řidičů dostačující ke zjištění skutkového stavu. Stejně tak ohledně námitky žalobce, že vynaložil veškeré úsilí, které na něm bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil, žalovaný kromě odůvodnění napadeného rozhodnutí znovu odkázal na zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu, jakož i na další judikaturu zabývající se touto problematikou, ve které se uvádí, že hlavní povinný je tak kromě povinností podle čl. 96 celního kodexu dlužníkem celního dluhu vyplývajícím z nedodržení ustanovení režimu vnějšího tranzitu Společenství. Cílem takto stanovené odpovědnosti hlavního povinného je zajistit řádné a jednotné používání předpisů tohoto režimu a řádné provedení tranzitu za účelem ochrany finančních zájmů Evropské unie a jejích členských států (viz rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 3. 4. 2008, *Militzer & Münch*, C - 230/06, Sb. rozh. s. I - 1895, bod 48). Žalovaný tak na základě všech výše uvedených skutečností navrhl, aby krajský soud žalobu pro nedůvodnost v celém jejím rozsahu zamítl.

III. Skutkový základ projednávané věci

Rozhodnutím Celního úřadu pro Plzeňský kraj ze dne 27. 6. 2013, č. j. 7576-14/2013-600000-12, byl žalobce ve společném řízení shledán vinným, že se dopustil:

I/ správních deliktů naplněním skutkové podstaty porušení celních předpisů způsobem uvedeným v § 294 odst. 1 písm. c) bodu 8. celního zákona, podle kterého se správního deliktu dopustí právnická [...] osoba tím, že poruší některou z povinností stanovených přímo použitelným předpisem Evropské unie v oblasti celnictví pro propuštění zboží do režimu [...] propuštěným do režimu tranzitu, když žalobce způsobil, že

- nejpozději ve lhůtě do 20. 11. 2012 stanovené Celním úřadem Praha D8 nepředložil celnímu úřadu určení zboží v nezměněném stavu propuštěné do režimu tranzit „T1“ pod evidenčním číslem tranzitní operace 12CZ175009VCBV6S7, čímž porušil právní povinnost stanovenou čl. 96 odst. 1 písm. a) nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „celní kodex“) a čl. 356 odst. 1 nařízení Komise (EHS) č. 2454/93, kterým se provádí celní kodex Společenství, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „prováděcí nařízení“), přičemž předložení zboží nastalo dne 29. 11. 2012;
- nejpozději ve lhůtě do 15. 6. 2012 stanovené Celním úřadem Hamburg-Waltershof nedodržel opatření přijaté ke ztotožnění zboží přiloženou celní závěrou „B105“, kterou odstranil a celnímu úřadu určení nepředložil zboží v nezměněném stavu propuštěné do celního režimu tranzit „T1“ pod evidenčním číslem tranzitní operace 12DE485127775012M3, čímž porušil právní povinnost stanovenou čl. 96 odst. 1 písm. a) celního kodexu a čl. 72 odst. 2 prováděcího nařízení;

II/ správních deliktů naplněním skutkové podstaty porušení celních předpisů způsobem uvedeným v § 294 odst. 1 písm. e) celního zákona, podle kterého se správního deliktu dopustí právnická [...] osoba tím, že poskytne celnímu úřadu nesprávný údaj nebo doklad důležitý pro jeho rozhodnutí nebo pro jiné použití celních předpisů v rozporu s přímo použitelným předpisem Evropské unie v oblasti celnictví, když žalobce způsobil, že

- dne 13. 5. 2013 jako nepřímý zástupce osoby LED-LUMIN s.r.o., IČ: 24757985, pro celní řízení poskytl nesprávný údaj o sazebním zařazení zboží – *kola, jejich části, součásti a příslušenství – kola k autu kovaná, železná bez pneumatik v počtu 8 kusů*, deklarováním podpoložky celního sazebníku [nařízení Rady (EHS) č. 2658/87 o sazební a statistické nomenklatuře a o společném celním sazebníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „celní sazebník“)] 8708 70 99 namísto podpoložky 8708 70 50, a to na podkladě Jednotného správního dokladu ref. č. SCY13QY008 (13CZ5100001CWW5EH5) s návrhem na propuštění zboží do celního režimu volný oběh, kterýžto údaj o sazebním zařazení je důležitý pro vydání rozhodnutí o propuštění zboží, a tedy postupoval v rozporu s čl. 62 celního kodexu;
- dne 3. 8. 2011 a 20. 9. 2011 jako nepřímý zástupce osoby ECKOLD&VAVROUCH, spol. s r.o., IČ: 49454692, pro celní řízení poskytl nesprávný údaj o sazebním zařazení zboží – *UV lampy k desinfekci vody*, uvedením nesprávných podpoložek celního sazebníku 9405 40 99 či 8479 89 97 namísto podpoložky 8543 70 90, a to na podkladě Jednotného správního dokladu ref. č. NIEU0047jsd (11CZ17030012746897) a ref. č. ECKOLD-1000804 (11CZ17650019X5JA53) s návrhem na propuštění zboží do celního režimu volný oběh, kterýžto údaj o sazebním zařazení je důležitý pro vydání

rozhodnutí

o propuštění zboží, a tedy postupoval v rozporu s čl. 62 celního kodexu;

III/ správního deliktu naplněním skutkové podstaty porušení celních předpisů způsobem uvedeným v § 293 odst. 1 písm. d) celního zákona, ve spojení s § 298 odst. 1 celního zákona ve znění do 30. 6. 2011, podle které se celního deliktu dopustí ten, kdo způsobí, že mu bylo zboží propuštěno na základě nepravých, pozměněných nebo padělaných dokladů nebo nesprávných nebo nepravdivých údajů, když žalobce způsobil, že

- dne 19. 1. 2011 jako nepřímý zástupce osoby SPRINT TRADING s.r.o., IČ: 25361040, pro celní řízení poskytl nesprávný údaj o sazebním zařazení – *1. skleněné korále, náramky; 2. papírové krabičky; 3. plastové obaly s papírovou kartou*, uvedením nesprávných podpoložek celního sazebníku, postupně *1. 7117 90 00; 2. 4819 10 00; 3. 3923 29 10* namísto podpoložky jediné: *7117 90 00*, a to na podkladě Jednotného správního dokladu ref. č. NIER0070jsd (11CZ1944001080542-7) s návrhem na propuštění zboží do celního režimu volný oběh, kterýžto údaj o sazebním zařazení je důležitý pro vydání rozhodnutí o propuštění zboží, a tedy postupoval v rozporu s čl. 62 celního kodexu.

Za tyto správní delikty byla žalobci uložena pokuta ve výši 50 000 Kč.

Žalobce se proti tomuto rozhodnutí bránil odvoláním, v němž shodně jako v podané žalobě namítal, že odvoláním napadené rozhodnutí je nezákonné, a to předně z toho důvodu, že pro jeho vydání neexistuje žádný reálný podklad. Správní orgán neměl dle žalobce k dispozici správní spis ani žádné listinné důkazní prostředky. Ve věci je správním orgánem vedena jen jakási elektronická kopie údajného spisu, která nemá pro účely řízení jako podklad a důkazní materiál žádný význam. Žalobce napadl věrohodnost veškerého takto elektronicky vedeného kvazidůkazního materiálu, na jehož základě nelze mít za prokázaný skutkový stav, na němž správní orgán staví své právní závěry o správních deliktech a následně i sankci za ně. Žalobce uvedl, že pokud si správní orgán opatří skutečné důkazní materiály, které nebudou pořízeny v rozporu se zákonem, což žalobce navrhl zejména u prostých elektronických kopií listinných důkazních prostředků svědčících v její prospěch, pak byl žalobce připraven se s takovými důkazními prostředky seznámit, vyjádřit se k nim, vyjádřit se k jejich obsahu a předložit svá tvrzení a další důkazní návrhy. Nad rámec uvedeného pak žalobce namítal také nesprávnost a nezákonnost napadeného rozhodnutí s tím, že skutková zjištění učiněná celním orgánem neodpovídají realitě. Žalobce poukázal také na procesní pochybení, k němuž v řízení došlo, kdy mu nebylo umožněno účastnit se výsledku svědků a klást jim otázky. V této souvislosti pak poukázal na skutečnost, že i kdyby v dotčených případech došlo k naplnění skutkové podstaty správních deliktů, žalobce by za ně neodpovídal, neboť vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil. I k této otázce žalobce navrhoval provedení výsledku svědků vytěžovaných již v rámci šetření údajného porušení celních předpisů, včetně výsledku odpovědných pracovníků žalobce, kteří se přímo nebo nepřímo účastnili předmětných celních operací. Žalobce namítal také nezákonnost výroku o uložení sankce a povinnosti nahradit nákladů správního řízení s odůvodněním, že není-li dána odpovědnost za správní delikt, nemohlo po právu dojít ani k uložení sankce, která nadto nebyla ani řádně odůvodněna. Závěrem žalobce uvedl, že očekává, že bude správním orgánem vyrozuměn o tom, že je řádně veden správní spis a že jsou k dispozici důkazní prostředky, jakož i další podklady ve formě odpovídající zákonným požadavkům. Dále

upozornila, že pokud jsou k dispozici digitální dokumenty, které mají být pokladem pro rozhodnutí, očekává provedení konverze do digitální podoby zákonem stanovených způsobem, lze-li konverzi takových dokumentů podle zákona do digitální podoby vůbec provést. Poté se žalobce s obsahem spisu seznámí a předloží své vyjádření.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 10. 10. 2013, č. j. 40716-4/2013-900000-304.6, odvolání žalobce jako nedůvodné zamítl. V odůvodnění rozhodnutí (shodně jako ve svém vyjádření k žalobě) uvedl, že žalobce byl v průběhu řízení seznámen se skutečností, že správní spis je kompletně veden v elektronické formě, kdy orgány Celní správy ČR vykonávají spisovou službu v elektronické podobě (stanoveno služebním předpisem č. 117/2012 – Spisový řád) v elektronickém systému spisové služby, tj. v informačním systému určeném ke správě dokumentů ve smyslu ustanovení § 2 písm. l) a § 63 odst. 4 zákona č. 499/2004 Sb., a to v souladu s dalšími právními předpisy, zejména zákonem č. 227/2000 Sb., o elektronickém podpisu, zákonem č. 300/2008 Sb., vyhláškou č. 259/2012 Sb., o podrobnostech výkonu spisové služby, vyhláškou č. 193/2009 Sb., o stanovení podrobností provádění autorizované konverze dokumentů a vyhláškou č. 194/2009 Sb., o stanovení podrobností užívání a provozování informačního systému datových schránek. Žalovaný připomněl, že dle § 63 odst. 3 zákona č. 499/2004 Sb. veřejnoprávní původci uvedení v § 3 odst. 1 písm. a) až d), i), k) a m) zákona č. 499/2004 Sb., kraje a hlavní město Praha vykonávají spisovou službu v elektronické podobě v elektronických systémech spisové služby; vyžaduje-li to zvláštní povaha jejich působnosti, mohou vykonávat spisovou službu v listinné podobě nebo v elektronických systémech spisové služby odpovídajících požadavkům podle odstavce 4 téhož zákona. V § 63 odst. 4 zákona č. 499/2004 Sb. se hovoří o tom, že pokud veřejnoprávní původci uvedení v odstavci 3 větě první tohoto zákona, jejichž zvláštní povaha působnosti umožňuje výkon spisové služby v listinné podobě nebo v elektronické podobě v elektronických systémech spisové služby, vykonávají spisovou službu v elektronické podobě v elektronickém systému spisové služby, který je součástí informačního systému pro nakládání s utajovanými informacemi, musí tento elektronický systém spisové služby splňovat požadavky stanovené národním standardem pro elektronické systémy spisové služby. Žalovaný pro úplnost doplnil, že ve výše zmíněném § 3 odst. 1 zákona je celní správa zařazena pod písmenem c), tedy bezpečnostními sbory.

Ohledně zákona o elektronickém podpisu žalovaný poznamenal, že vymezení konkrétních pojmů pro účely tohoto zákona lze nalézt v § 2 výše zmíněného zákona, přičemž v § 4 téhož zákona se hovoří o použití zaručeného elektronického podpisu nebo elektronické značky. Dále žalovaný v kontextu s výše uvedenými právními předpisy zmínil, co se rozumí „autorizovanou konverzí“ a v jakých případech se tato neprovádí. Žalovaný dále konstatoval, že žalobce zřejmě požaduje vedení správního spisu v listinné (analogové) podobě, nicméně mezi elektronickým dokumentem a dokumentem v listinné podobě nelze dělat rozdíly. Oba dokumenty mají stejnou váhu (právní sílu), pakliže jsou převedeny do příslušného formátu v souladu se zákonem. K námitce, že listiny nebyly převedeny do digitální formy řádným způsobem, žalovaný uvedl, že ne všechny listiny lze převést za použití konverze (viz zákon č. 300/2008 Sb.). Za tímto účelem právní předpis (zákon č. 499/2004 Sb.) dává možnost převést tyto listiny tzv. prostým skenem. Tam, kde zákon možnost převést listiny pomocí autorizované konverze nedává, byl proveden „prostý sken“. Žalovaný v této souvislosti doplnil, že v řízení bylo zejména vycházeno z podkladových materiálů, jejichž původcem byl

sám žalobce či se na jejich vytvoření podílel. Žalovaný tak v souladu s výše uvedeným nesouhlasil, že by v daném případě neexistoval spis, přičemž ověřil, že veškeré dokumenty obsahovaly výše zmíněnou autorizovanou konverzi a ostatní byly opatřeny elektronickým podpisem oprávněné úřední osoby. Žalovaný se tak domníval, že žalobce se tímto způsobem pokouší odvést pozornost od merita věci, tedy od porušení právních povinností, jichž se dopustil.

K námitce uplatněné žalobcem pro případ, že by i žalovaný byl toho názoru, že ke správním deliktům došlo, tj. že vyvinul veškeré úsilí, které na něm bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil, žalovaný konstatoval, že celní zákon požaduje, aby „veškeré úsilí“ bylo vyvinuto ještě před nastalým škodlivým následkem. Žalobce přitom v řízení před celním úřadem neprokázal, že by k tomu došlo, neboť prvostupňovému správnímu orgánu v tomto ohledu nenabídl žádný důkaz a ani prvostupňový celní úřad sám žádný důkaz ve prospěch žalobce neshledal.

K namítaným pochybením při výsledku svědků žalovaný uvedl, že v řízení předcházejícímu vydání napadeného rozhodnutí nebylo použito výsledku svědka, ale institutu podání vysvětlení. Z těchto podaných vysvětlení byly do napadeného rozhodnutí pouze citovány skutečnosti, které osoby podávající vysvětlení svými smysly vnímaly. Celní úřad sám výslech těchto osob neprováděl, stejně tak ani nepožadoval výslech svědků. Pro vydání napadeného rozhodnutí tyto výpovědi neměly žádný relevantní vliv a celní úřad je pro své rozhodnutí jako důkaz nepoužil. V předmětné věci totiž vycházel (č. j. 7576-20/2013-600000-12) z toho, jaké bylo postavení odvolatele (žalobce) v rámci celních řízení, tj. postavení hlavní povinný v režimu tranzit a deklarant v postavení nepřímého zástupce při návrhu na propuštění zboží do celního režimu volný oběh. Za těchto okolností by tak výslech případných svědků do řízení nevnesl nic, co by ozřejmilo pochybení žalobce, na kterého jsou celními předpisy přeneseny povinnosti vyplývající z celních předpisů, ať už za dodržení podmínek režimu či za uvádění správných a úplných údajů v celní deklaraci. Co konkrétně by pak měl navrhovaný výslech prokázat, žalobce neuvedl, přičemž pokud návrh nesměřoval k prokázání konkrétního tvrzení, nelze k němu zaujmout ani žádný postoj. K tomuto žalovaný dále poznamenal, že v daném případě nedošlo k přenosu odpovědnosti za dodržení podmínek celního režimu či za údaje, které žalobce do celní deklarace uvedl, z žalobce na osobu odlišnou. Odpovědnost žalobce byla bez pochybností dána, neboť se dopustil protiprávního jednání v důsledku porušení zákonem stanovených povinností.

Žalovaný se domníval, že i výše uložené sankce byla řádně odůvodněna a celní úřad vzal v potaz veškeré jemu známé skutečnosti, které měly vliv na její výši. V této souvislosti vedl, že každé řízení, jehož výsledkem je uložená sankce, je individuální, přičemž v daném případě byl žalovaný názoru, že výsledek odpovídal okolnostem daného případu. Věc byla projednána ve společném řízení při aplikaci absorpční zásady, přičemž celní úřad v rozhodnutí vyjádřil skutečnosti, které měly vliv na jeho úvahu o výši sankce, přičemž tyto hodnotil jak v neprospěch, tak ve prospěch žalobce.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Vzhledem k tomu, že žalobce i žalovaný souhlasili s rozhodnutím o věci samé bez jednání, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), o věci samé bez jednání.

Dle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobce předně v podané žalobě namítal neexistenci dostatečného podkladu pro vydání prvoinstančního rozhodnutí s tím, že celní úřad neměl k dispozici relevantní správní spis, s nímž by se žalobce mohl seznámit, jakož ani žádné listinné důkazní prostředky, ke kterým by se mohl vyjádřit, hodnotit jejich obsah a celkově se v řízení bránit tak, jak žalobci umožňuje platné procesní právo. Žalobce poukázal na skutečnost, že k věci byla celním úřadem vedena pouze elektronická kopie údajného spisu, která však pro účely vedeného řízení nemůže mít jako podklad a důkazní materiál žádný význam. Na základě tohoto „kvazidůkazního“ materiálu tak dle žalobce nebylo možné mít za prokázaný skutkový stav, na němž celní orgány postavily své právní závěry o správních deliktech a uložené sankci.

Takto uplatněnou žalobní námitku však krajský soud neshledal důvodnou. Krajský soud ve shodě se závěry žalovaného obsaženými v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí, že celní orgány vykonávají v souladu s § 63 odst. 4 zákona č. 499/2004 Sb. spisovou službu v elektronické podobě. Podle tohoto ustanovení platí, že veřejnoprávní původci uvedení v § 3 odst. 1 písm. a) až d), i), k) a m), kraje a hlavní město Praha vykonávají spisovou službu v elektronických systémech; vyžaduje-li to zvláštní povaha jejich působnosti, mohou vykonávat spisovou službu v listinné podobě nebo v elektronických systémech spisové služby odpovídajících požadavkům podle odstavce 4 tohoto ustanovení.

Je tedy zřejmé, že na rozdíl od veřejnoprávních původců vyjmenovaných v § 3 odst. 1 pod písm. e), g), h), j) a l) a obcí, u kterých zákon č. 499/2004 Sb. v § 63 odst. 3 alternativně stanoví, že vykonávají spisovou službu v elektronické podobě v elektronických systémech spisové služby nebo v listinné podobě, v případě orgánů Celní správy České republiky, řazených ve smyslu § 1 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, mezi bezpečnostní sbory [tj. pod § 3 odst. 1 písm. c) zákona č. 499/2004 Sb.], zákon předpokládá výkon spisové služby nikoli v listinné podobě, či podobě alternativní, ale toliko v podobě elektronické (se stanovenými výjimkami).

Domáhá-li se tedy žalobce podanou žalobou listinného správního spisu a v něm obsažených listinných důkazů, je nutno konstatovat, že tento požadavek je v návaznosti na výše uvedené neodůvodněný. Mezi dokumentem elektronickým a listinným není z hlediska právní síly a procesní použitelnosti rozdíl, při dodržení zákonných podmínek mají oba, pokud jde o jejich důkazní sílu, stejnou váhu. Není tedy pravdou tvrzení žalobce, že by takto vedená spisová dokumentace byla „kvazidůkazním“ materiálem, že by nemohla být řádným podkladem pro vydání rozhodnutí a že by na jejím základě nebylo možno mít za prokázaný

skutkový stav, na němž celní orgány postavily své právní závěry o správních deliktech a sankci za ně. Žalobce byl přitom v průběhu řízení seznámen se skutečností, že spis je veden v elektronické podobě, jím zplnomocněný zástupce se dostavil do spisu nahlížet a pořídil si také kopii spisové dokumentace (viz např. záznam celního úřadu o nahlížení do spisu ze dne 1. 7. 2013, č. j. 7576-15/2013-600000-12).

Žalobce dále v podané žalobě namítal, že celá řada dokumentů vedených v elektronickém spisu, které byly převedeny z analogové do digitální podoby, nemá náležitosti stanovené v § 69a odst. 4 zákona č. 499/2004 Sb. Podle tohoto ustanovení dokument v digitální podobě vzniklý převedením z dokumentu v analogové podobě nebo změnou datového formátu dokumentu v digitální podobě opatří určený původce doložkou, která obsahuje údaje týkající se převedení nebo změny datového formátu, podepsanou uznávaným elektronickým podpisem osoby odpovědné za převedení z dokumentu v analogové podobě anebo změnu datového formátu dokumentu v digitální podobě nebo označenou elektronickou značkou určeného původce, a dále opatřenou kvalifikovaným časovým razítkem. Údaje týkající se převedení nebo změny datového formátu stanoví prováděcí právní předpis.

Dle názoru žalobce v dokumentech chybí především doložka určeného původce obsahující údaje týkající se převedení nebo změny datového formátu, atd., navíc řadu dokumentů vedených v elektronickém spisu nelze vůbec převést autorizovanou konverzí do digitální podoby z důvodů uvedených v ustanovení § 24 odst. 5 písm. c) a d) zákona č. 300/2008 Sb. - škrtnání a přepisování v dokumentech, kdy ani není zřejmé, zda se jedná o kopii originálu či kopie z jiných spisů apod. Pokud pak byl v tomto ohledu správný spis v odvolacím řízení doplňován či upravován (např. opatřením dokumentů autorizovanou konverzí nebo uznávanými elektronickými podpisy), pak žalobce namítal, že mu žalovaný neumožnil se s takto upraveným nebo doplněným obsahem spisového materiálu seznámit a reagovat na něj tak, jak žalobci zaručuje zákon a jak pro takovýto případ v odvolání žádal.

Krajský soud v souvislosti s takto uplatněnými žalobními námitkami nejprve odkazuje na závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, který již ve svém rozhodnutí ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, publikovaném pod č. 835/1996 Sb. NSS, uvedl, že ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ukládá žalobci povinnost uvést v žalobě konkrétní skutková tvrzení a právní argumentaci, přičemž výrazem „konkrétní“ je myšleno ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované (pozn.: zvýraznění podtržením doplněno krajským soudem). Ke skutkovým tvrzením pak rozšířený senát blíže vysvětlil, že tyto nemohou být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž musí se jednat o zcela jasně individualizovaný, a tedy od jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelný popis. Náležitá konkretizace žalobních bodů je totiž důležitá nejen z hlediska soudu pro vytyčení mezí, v nichž se soud může a má v souladu s dispoziční zásadou pohybovat, ale má význam i pro žalovaného, aby mohl v souladu se zásadou rovnosti účastníků řízení náležitě využít možnosti procesní obrany.

V návaznosti na výše citované závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu pak krajský soud podotýká, že z výše formulovaných žalobních námitek není patrné a ani není možno dovodit, ve vztahu k jakým konkrétním dokumentům výtky žalobce směřují. Žalobce

se v žalobě omezil toliko na konstatování, že pochybením celním orgánů je stížena „celá řada dokumentů“, aniž by ovšem tyto dokumenty v podané žalobě jakkoli konkretizoval a náležitě specifikoval (datem jejich vydání a číslem jednacím). Krajský soud na tomto místě zdůrazňuje, že nemá povinnost domýšlet, k čemu se uplatněné námitky žalobce vztahovaly a jaké důkazy a listiny měl žalobce na mysli. Stejně tak krajský soud nemá povinnost za žalobce ve správním spisu jednotlivé dokumenty, jichž se dle žalobce namítaná pochybení týkají, vyhledávat. Z ničeho rovněž nevyplývá, že by v průběhu odvolacího řízení docházelo k žalobcem naznačovaným změnám ve spisovém materiálu v podobě dodatečného opatřování dokumentů jejich autorizovanou konverzí či doplňováním zaručeného elektronického podpisu. I v tomto případě je nutno konstatovat, že není povinností soudu namísto žalobce porovnávat obsah spisového materiálu a dohledávat za něj dokumenty, vůči kterým tato jeho výtka směřuje. Krajský soud proto uzavírá, že takto obecně formulované a koncipované námitky nejsou způsobilé bližšího soudního přezkumu, a proto se jimi již dále blíže nezabýval a přistoupil k posouzení důvodnosti žalobních námitek vztahujících se k odpovědnosti žalobce za jednotlivé správní delikty.

Podle § 294 odst. 1 písm. c) celního zákona se *právnícká osoba dopustí správního deliktu tím, že poruší některou z povinností stanovených přímo použitelným předpisem Evropské unie v oblasti celnictví pro propuštění zboží do režimu nebo pro nakládání se zbožím,*

1. propuštěným do režimu s podmíněným osvobozením od cla,
2. propuštěným do režimu vývozu,
3. propuštěným do režimu volného oběhu se zvýhodněným sazebním zacházením z důvodu jeho zvláštního použití,
4. zajištěným k projednání správního deliktu,
5. dočasně uskladněným,
6. umístěným ve svobodném pásmu nebo ve svobodném skladu,
7. pro které bylo zřízeno zástavní právo,
8. *propuštěným do režimu tranzitu,*
9. vstupujícím na celní území Společenství, vystupujícím z celního území Společenství nebo předkládaným k celnímu řízení.

V souvislosti s výše uvedeným ustanovením celního zákona bylo žalobci vytýkáno (viz jednání popsána shora v části III. odůvodnění tohoto rozsudku), že celnímu úřadu určení nepředložil zboží v nezměněném stavu propuštěné do režimu tranzit a ve stanovených lhůtách, čímž došlo k porušení právní povinnosti stanovené v čl. 96 odst. 1 celního kodexu, dle kterého je hlavní povinný jako držitel režimu vnějšího tranzitu Společenství povinen

- předložit zboží ve stanovené lhůtě celnímu úřadu určení v nezměněném stavu a dodržet přitom opatření přijatá celními orgány ke ztotožnění zboží,
- dodržovat předpisy vztahující se na tranzitní režim Společenství.

Podle čl. 91 celního kodexu celní režim vnější tranzit umožňuje přepravu zboží, které není zbožím Společenství, mezi dvěma místy v rámci celního území Společenství, aniž by toto zboží podléhalo dovozním clům a dalším poplatkům nebo obchodně politickým opatřením. Režim vnějšího tranzitu je ukončen a závazky držitele režimu jsou splněny, když

je zboží propuštěné do tohoto režimu s požadovanými doklady předloženo celnímu úřadu určení v souladu s podmínkami stanovenými pro tento režim (čl. 92 celního kodexu).

Čl. 72 celního kodexu stanoví, že je-li k zajištění dodržování podmínek celního režimu, do kterého je zboží navrženo v celním prohlášení, nutné jeho ztotožnění, přijmou za tímto účelem celní orgány nezbytná opatření. Znaky totožnosti na zboží nebo dopravních prostředcích mohou být odstraněny nebo zničeny pouze celními orgány nebo s jejich povolením, není-li v důsledku nepředvídatelných okolností nebo vyšší moci jejich odstranění nebo zničení nezbytné k zajištění ochrany zboží nebo dopravních prostředků.

Podle prováděcího nařízení a jeho čl. 357 pak může být zboží, které má být propuštěno do tranzitního režimu Společenství, propuštěno, pouze je-li opatřeno celní závěrou (*pozn.: tj. opatřením přijatým ke ztotožnění zboží ve smyslu čl. 96 celního kodexu*). Celní úřad odeslání přijme identifikační opatření, která uzná za potřebná, a uvede příslušné informace do tranzitního prohlášení. Celní závěrou se opatřuje prostor obsahující zboží [...].

Celní orgány mohou při celním dohledu zajistit totožnost zboží nebo zajistit zboží podléhající celnímu dohledu celní závěrou. Celní závěrou se rozumí zajištění totožnosti zboží nebo zajištění zboží v dopravních prostředcích, kontejnerech, obalech nebo v místnostech plombou, pečeti, známkou nebo jiným zajišťovacím prostředkem tak, aby z nich nebylo možno zboží vyjmout nebo do nich zboží vložit, aniž dojde k narušení zajišťovacího prostředku. Porušit celní závěru lze jen se souhlasem celního orgánu (§ 48 odst. 8 celního zákona).

Podle § 294 odst. 1 písm. e) celního zákona dále platí, že *právnícká osoba se dopustí správního deliktu tím, že poskytne celnímu orgánu nesprávný údaj nebo doklad důležitý pro jeho rozhodnutí nebo pro jiné použití celních předpisů v rozporu s přímo použitelným předpisem Evropské unie v oblasti celnictví*.

V souvislosti s výše uvedeným ustanovením celního zákona bylo žalobci vytýkáno (opět viz jednání popsána shora v části III. odůvodnění tohoto rozsudku), že ve dvou případech podal u dotčeného celního úřadu celní prohlášení s návrhem na propuštění zboží do celního režimu volný oběh a v této souvislosti poskytl celnímu úřadu nesprávný údaj o sazebním zařazení zboží.

V jednom z případů (viz část III. odůvodnění tohoto rozsudku) pak bylo jednání žalobce spočívající v poskytnutí nesprávného údaje pro sazební zařazení posouzeno podle právní úpravy účinné v době spáchání předmětného deliktu, tj. dle celního zákona ve znění do 30. 6. 2011, kdy příslušná skutková podstata zněla následovně: *Celního deliktu se dopustí právnícká osoba, která porušila nebo ohrozila zájem společnosti způsobem uvedeným v § 293. Podle § 293 odst. 1 písm. d) tohoto zákona v uvedeném znění pak celní předpisy poruší ten, kdo způsobí, že mu bylo zboží propuštěno na základě nepravých, pozměněných nebo padělaných dokladů nebo nesprávných nebo nepravdivých údajů*.

Podle čl. 62 odst. 1 a 2 celního kodexu musí být písemné celní prohlášení podáno na tiskopise odpovídajícím úřednímu vzoru předepsanému pro tento účel. Musí být podepsáno

a obsahovat veškeré náležitosti nezbytné pro použití předpisů upravujících celní režim, do kterého je zboží navrženo v celním prohlášení. K celnímu prohlášení musí být připojeny všechny doklady, jejichž předložení je nezbytné pro použití předpisů upravujících celní režim, do kterého je zboží navrženo v celním prohlášení. Dle čl. 199 prováděcího nařízení, aniž je dotčeno použití trestně právních předpisů, se přitom má za to, že podáním celního prohlášení podepsaného deklarantem nebo jeho zástupcem vzniká v souladu s platnými předpisy odpovědnost za správnost údajů uvedených v celním prohlášení, pravost přiložených dokladů a dodržení všech povinností v souvislosti s propuštěním dotčeného zboží do daného celního režimu.

Žalobce pak v souvislosti s výše uvedenými správními delikty namítal, že skutková zjištění učiněná prvostupňovým celním úřadem a schválená žalovaným neodpovídají realitě a nemají oporu v provedeném dokazování. Dle názoru žalobce žalovaný na jednu stranu uvádí, že v řízení nebyli vyslýcháni žádní svědci a podaná vysvětlení nebyla provedena k důkazu, na druhé straně však zároveň připouští, že obsah těchto vysvětlení je v prvoinstančním rozhodnutí citován, a tedy s nimi bylo jako s podkladem prvoinstančního rozhodnutí pracováno a rozhodnutí je na jejich obsahu založeno. Toto procesní pochybení mělo dle žalobce za následek nezákonnost vydaných správních rozhodnutí. Žalobci dále nebylo umožněno vyslechnout příslušné osoby jako svědky a na podkladě jejich výpovědí vyvrátit závěry o naplnění skutkových podstat jednotlivých správních deliktů a odpovědnosti žalobce. Žalobce v této souvislosti upozornil, že výsledky svědků nelze předjímat a předem dovozovat jejich bezvýznamnost a bezpředmětnost, jak učinil žalovaný. Není přitom podstatné, kdy dojde k návrhu na provedení výsledku svědků, žalobce tak mohl učinit i v odvolacím řízení. Pokud tedy žalovaný důkazním návrhům žalobce učiněným v podaném odvolání nevyhověl, zatížil svůj procesní postup zásadní vadou, která měla vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, a také žalobci znemožnila se v řízení hájit.

Ve vztahu k takto uplatněnému okruhu žalobních námitek je nutno konstatovat, že v prvostupňovém rozhodnutí celního úřadu je citována toliko jediná výpověď řidiče L.F., a to v souvislosti se správním deliktem nepředložení zboží v nezměněném stavu z důvodu porušení celní závěry. V daném případě jmenovaný nebyl vyslýchán jako svědek, ale poskytl vysvětlení do protokolu (č. j. 9893/2013-066300-023). Celní úřad pak v této souvislosti v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí sám uvedl, že uvedenou výpověď řidiče „*považuje pouze s ohledem na skutková zjištění za podružnou, nijak věc neovlivňující*“. Z obsahu prvostupňového rozhodnutí dále nepochybně vyplývá, že celní úřad, pokud jde o jednotlivé správní delikty, vycházel jako z relevantních důkazů pouze z dokladů osvědčujících průběh jednotlivých tranzitních operací (pokud jde o nepředložení zboží ve stanovených lhůtách), ze znaleckého posudku vztahujícímu se ke zkoumání poškozené celní závěry a dále z učiněných celních prohlášení (pokud jde o poskytnutí nesprávných údajů co do sazebního zařazení zboží). Tyto listinné důkazy jsou ve vztahu k jednotlivým správním deliktům v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí velmi podrobně rozvedeny (krajský soud na ně na tomto místě pro stručnost odkazuje) a představují dostatečný základ zjištěného skutkového stavu, z něhož správní orgány ve své rozhodovací činnosti vycházely.

Je tedy zřejmé, že v řízení nebyli vyslýcháni žádní svědci a že prvostupňový celní úřad sám žádný výslech osob v pozici svědků neprováděl ani výslech svědků nepožadoval, neboť

stejně jako žalovaný byl toho názoru, že na posouzení věci samé neměly výpovědi svědků žádný vliv. Rovněž žalovaný v této souvislosti v žalobou napadeném rozhodnutí náležitě odůvodnil, proč nepřistoupil k navrhovanému výsledku svědků, když uvedl, že s ohledem na postavení žalobce v rámci jednotlivých celních řízení by případný výsledek svědků do řízení nevnesl nic, co by ozřejmilo pochybení žalobce, na kterého jsou celními předpisy přeneseny povinnosti vyplývající z celních předpisů, a to ať už za dodržení podmínek režimu či za uvádění správných a úplných údajů v celní deklaraci.

K této otázce se pak ve své rozhodovací činnosti vyjádřil i Nejvyšší správní soud, který již v rozsudku ze dne 19. 6. 2012, č. j. 7 Afs 17/2012 - 40, dostupném na www.nssoud.cz (nadto ve věci téhož účastníka řízení, kdy v řízení bylo nesporné, že zboží bylo řidiči dopravováno v režimu vnějšího tranzitu a žalobce vystupoval jako hlavní povinný ve smyslu čl. 96 celního kodexu), uvedl: *„Povinnosti, které má podle tohoto článku hlavní povinný, nejsou podmíněny přímou manipulací se zbožím, s kontejnerem či s celní závěrou. Při své podnikatelské činnosti, která spočívala ve vyřizování tranzitních celních prohlášení, stěžovatelka přijala povinnost zboží a nezbytné doklady dodat ve stanovené lhůtě a v nezměněném stavu úřadu určení. Z toho vyplývá i určitý přehled o tom, co se s přepravovaným zbožím děje, ať již přímým kontaktem nebo zprostředkovaně, není-li hlavní povinný zároveň dopravcem“*.

I v nyní posuzované věci přitom není mezi účastníky řízení sporu o tom, že žalobce byl v jednotlivých celních řízeních v postavení hlavního povinného v režimu tranzit a deklaranta v postavení nepřímého zástupce při návrhu na propuštění zboží do celního režimu volný oběh nesoucího odpovědnost za náležité podání celního prohlášení včetně uvedení správného sazebního zařazení zboží. Nedošlo tedy k přenosu odpovědnosti za dodržení podmínek celního režimu či za údaje, které žalobce do celní deklarace uvedl, z žalobce na osobu odlišnou. Za těchto okolností se proto krajský soud ztotožňuje se závěry správních orgánů obou stupňů, že případný výsledek svědků by do řízení nevnesl nic, co by ozřejmilo pochybení žalobce, na kterého jsou celními předpisy přeneseny povinnosti vyplývající z celních předpisů, ať už za dodržení podmínek předmětného režimu či za uvádění správných a úplných údajů v celní deklaraci. Co konkrétně pak měly navrhované výsledky svědků prokázat, žalobce neuvedl, nebylo tedy ani zřejmé, jaké konkrétní skutečnosti by výsledky případných svědků vůbec měly ozřejmit a prokázat. Provedené dokazování tak bylo (i bez výsledku svědků) dostačující k náležitému zjištění skutkového stavu věci a takto uplatněné žalobní námitky nebyly shledány důvodnými.

Stejně tak ve vztahu k uplatněné námitce žalobce, že ve smyslu § 298 odst. 1 celního zákona vynaložil veškeré úsilí, které na něm bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil, přičemž ani v této souvislosti mu nebylo ze strany žalovaného umožněno toto své tvrzení prokázat výsledkem svědků a odpovědných pracovníků žalobce, a tedy mu bylo odepřeno zákonné právo se hájit, platí závěry krajského soudu uvedené výše. Ani v tomto případě totiž žalobce celním orgánům nenabídl žádná konkrétní tvrzení, která by jej měla odpovědnosti za předmětné správní delikty zprostit a k jejichž prokázání by měly přispět svědecké výpovědi. Žalobce se vůbec nepokusil celním orgánům vysvětlit, v čem mělo spočívat „veškeré úsilí“, které vynaložil, aby porušení právních předpisů zabránil, a tedy se odpovědnosti za správní delikty zprostil; a stejně tak neuvedl ani žádné skutečnosti, které by

naznačovaly, že k porušení celní závěry a k nedodržení podmínek stanovených pro zboží propuštění do režimu tranzit došlo zákonem předvídaným způsobem, tj. s vědomím celních orgánů, a z důvodu konkrétních nastalých nepředvídatelných okolností, jak předpokládá čl. 72 celního kodexu.

Krajský soud na tomto místě opětovně poukazuje na závěry Nejvyššího správního soudu obsažené v rozsudku ze dne 19. 6. 2012, č. j. 7 Afs 17/2012 - 40, dostupném na www.nssoud.cz, dle kterého hlavní povinný (tj. žalobce) zásadně odpovídá za správní delikt (zde nedodržení podmínek stanovených pro zboží propuštěné do režimu s podmíněným osvobozením) i tehdy, dopustily-li se deliktního jednání fyzické osoby, jejichž jednání je přiřčitelné dopravci zjednanému k přepravě zboží hlavním povinným. *„Cílem takto stanovené odpovědnosti hlavního povinného je zajistit řádné a jednotné používání předpisů tohoto režimu a řádné provedení tranzitu za účelem ochrany finančních zájmů Evropské unie a jejích členských států. [...] Osoba, která přepravuje zboží, zajišťuje plnění povinností hlavního povinného pouze dílčím způsobem na základě soukromoprávních smluvních ujednání. Tímto způsobem nedochází k přenosu veřejnoprávní odpovědnosti hlavního povinného za to, že bude zboží předloženo ve stanovené lhůtě celnímu úřadu určení v nezměněném stavu a budou přitom dodržena opatření přijatá celními orgány ke ztotožnění zboží“*. Obdobné závěry týkající se odpovědnosti hlavního povinného (tj. žalobce) za správné vyplnění celní deklarace pak Nejvyšší správní soud vyslovil již v rozsudku ze dne 27. 1. 2004, č. j. 3 As 3/2003 - 38, dostupném na www.nssoud.cz. Ani v tomto ohledu však žalobce žádná relevantní tvrzení podpořená konkrétními důkazními návrhy, které by měly vést ke zproštění jeho odpovědnosti, celním orgánům nenabídl. Za této situace proto celní orgány nepochybily, pokud k provedení svědeckých výpovědí nepřistoupily. Krajský soud tak ani této žalobní námitce nepřisvědčil.

Závěrem krajský soud podotýká, že pokud žalobce k podané žalobě předložil k důkazu CD nosič s kopií správního spisu vedeného celními orgány, krajský soud měl spisový materiál uložený na CD nosiči k dispozici od žalovaného.

V. Závěr a náklady řízení

Ze všech výše uvedených důvodů tak krajský soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Žalovaný byl ve věci úspěšný, v řízení mu však nevznikly žádné náklady, které by přesahovaly rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto krajský soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 31. března 2015

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová